

QUESTIO IV.

Quare cum per os hominis Diabolus Dei laudes predicaret, Christus tamen precipit ei, ut obmutescat?

21. Text. A It Textus, quod Christus comminatus est ei, scilicet Dæmoni, dicens: Obmutescet, & exi ab homine: Comminatus est ei cum magno imperio, ut habetur Græcè: Inorepavis, ob-jurgavit: tanquam multis pœnis minando, ut taceret, & exiret ab homine.

22. Et notandum, quod prius ait Christus: Obmutescet: Deinde: Exi ab homine: Primò, & ante omnia laudatorias voces rejicit, præbens iudicibus documentum, quod primò, & ante omnia adulatorias voces non admittant, sed immediatè ante omnia à se excludant: Deinde, ut ait D. Chrysolom. apud Caenam D. Thomæ: Comminatus est ei Jesus, dicens: Obmutescet. Quia homo ille tanquam sapiens loquebatur, ac discretè verba proferebat, ne putaret quod ex

D. Chryf. Denone, sed ex corde verba componebat: Diabolus studiosè comptis, ac limatis multà industriâ verbis, Dei laudes prædicabat, & hominem intus torquebat: ut ergo homo ab spiritu immundo liberetur, imperatur: Obmutescet: Comptus ac phaleratus interdicitur stylus, quo Dei laudes ad speciem fulgurabat, cum talis compositus sermo dæmonum sit auxilium, & totius pravitatis janua, ac factorum verborum corruptela: inde ut homo ad sanitatem veniat, talia verba relinquat, & obmutescat: Comminatus est ei Jesus dicens: obmutescet, ut ostenderet dæmonem esse, qui loquebatur, quia homo ille tanquam sapiens loquebatur, ac discretè verba proferebat.

23. Quæstio tamen principaliter inquit; cur Christus D. præcipit Diabolo: obmutescet; seu ut habet Arabicus: Claude os? Respondeo primò quia indecens erat Christo D. laudem à nefario spiritu habere; sicut indecens est Virgini laus à meretrice. Sic Terul lib 4. contra Marcion. Virgo nullam debet habere societatem, nec commercium cum meretrice, nec Deus cum diabolo, cujus est justissimus hostis ac castigator; inde cum tanto imperio, ac pœnis impositis comminatus est ei, ut exiret ab homine, ut unde refutaretur impia blasphemia Pharisæorum: In Belzebub ejicit dæmonia.

24. Secundò: Maldonat. Francisc. Luc. Cornel. & alii: Quia diabolus intempetivè, ac nimis citò prodibat, ac manifestabat ipsum esse verum Messiam, ex quo Pharisæorum odia contra se excitarentur, ad tantum arcanum mysterii, paulatim populus fuit disponendus, per multa miracula, ac mirabilia opera. & hac de causa cap 8 n. 30. Christus vetat Apostolis, ne dicant ipsum esse Christum.

25. Tertio: Euthymius ait: Docet nos ne dæmonibus unquam credamus, etiam vera dicentibus: cum enim amant mendacium, sintque nobis inimicissimi, nunquam vera loquuntur, nisi ut ad fallendum, veritate quasi esca quadam utantur: At Diabolus non est audiendus, quia ipse

mendacii pater est, etsi aliquod verum dicit, eâ intentione facit, ut sub pallio illo multa falsa & nociva seminet: & ideo nunquam est auscultandus, & hac de causa Paulus Actor. 16. n 8. Phitoni ipsum laudanti os occlusit, eumque expulit. Quarto: Titus Bostrenf. in cap. 8. Lucæ. Docet Dominus suo facto adulationi non quiescendum, ne exinde aliquod vanæ gloriæ desiderium in nostro pectore excitetur, & ideo talis adulatio repellenda, ac rejicienda est à nobis.

26. Quintò: Diabolus has laudatorias voces jactabat, an si forte posset animum Christi inescare, ne eum ab homine exire mandaret, ut inde ipse diabolus hominem magis torquere posset: & tamen Christus D. ait ei: Obmutescet, exi ab homine. Cur Domine tam rigide, ac tantâ comminatione ei silentium imponis? Nonne vides quod illa voces, laudes tuæ sint, & in magnum incrementum tuæ autoritatis, ut pote tam magnum testimonium ab inimico? Etsi illa voces: Scio quod sis sanctus Dei: poterant inservire ad magnam gloriam, & famam Christi augendam; tamen permanentia diaboli in homine, magnum erat illius damnum, & detrimentum, cum ab ipso dirè, ac crudeliter torqueretur; benignus Jesus magis attendens, ad hominis salutem remedium, ait: Obmutescet, exi ab homine: Rejicit laudes proprias, & hominis sanitatem quaerit. Huc advoco, quod in præsentia ait Theophylactus, Scholiastes Theophyl. Chrysolotomi: Non quia laudas gratulor, sed quia exis gratulor.

27. Sextò: Cur Christus D. silentium diabolo imperat: Obmutescet: cum laudes, & non vulgares cantat? Sed tales laudes metus exprimit, non verò voluntas concinnavit. Rupert. lib. 7. in Matth. cap 8. Diabolum à Christo refutatum docet, & subdit rationem: quia non est speciosa fides, vel confessio in ore, si dilectio non sit in corde: Displacent obsequia, quæ ab affectu pio non fluunt, imò nec reputantur, quæ necessitate, non voluntate, fiunt.

28. Quæritur Deus de Hebræo populo, quod cum per solitudinem duceretur, nunquam sacra in ejus cultum, ac reverentiam sit operatus: Nunquid bestias, & sacrificium obtulisti mihi in deserto. Amos 5. n. 15. Sed dices: nunquid juste quaeritur Deus, nam Moyses in Horeb aram extruxit. Exod. 24. n 5. M si que juvenes, & obtulerunt holocausta: Mitto plura ex num. cap. 7 n. 2. Ad hæc bene D. Hieronymus; & ait: Sed quod post quadam eos legimus Deo obtulisse non voluntate, sed metu fecerunt: Videntur homines in Horeb fumare montem, micare ignes, fulgura confulcare. Exod. 19 n. 17. & cap. 20 n. 18. Metu conceptio sacra fecerunt, sed necessitate potiùs, quàm voluntate, & quæ non voluntate, sed necessitate fiunt; idem est apud Deum ac si non fierent.

29. Tot m Jacobus nuncupat, si patriam repetat victu, ac vestitu, dicens: Eri mihi Dominus in Deum: Genes. 28 n. 11. Quis est iste dicendi modus? Nonne Dominus Jacobo Deus erat ab ineunte etate? nullus dubitat; & omnes fatentur; quid ergo J e bus intendit; acutè rimatur Philo libr. de Somnis & ait: Volent Deum non amplius timere ut principem, sed amanter honorare, ut benefactorem: Huc usque Jacobus

Deus vult obsequia amore, non timore.

Jacobus Deum veneratur timore, ut supremum Dominum, ac principem, & exinde vult eum venerari amore, ut suum singularem, ac

benignum benefactorem, sciens gratiùs esse Deo obsequium, quod voluntas, non necessitas præstat.

CAPUT II.

1. Iterum intravit Capharnaum post dies, & auditum est quod in domo esset. 2. Et convenerunt multi, ita ut non caperet neque ad januam, & loquebatur eis verbum. 3. Et venerunt ad eum ferentes paralyticum qui à quatuor portabatur. 4. Et cum non possent offerre eum illi præ turba, nudaverunt tectum ubi erat: & patefacientes submiserunt grabatum in quo paralyticus jacebat. 5. Cum autem vidisset Jesus fidem illorum, ait paralytico, fili dimittuntur tibi peccata tua. 6. Erant autem illic quidam de Scribis sedentes, & cogitantes in cordibus suis. 7. Quid hic sic loquitur: blasphematur. Quis potest dimittere peccata, nisi solus Deus? 8. Quo statim cognito Jesus spiritu suo, quia sic cogitarent intra se dicit illis. Quid ista cogitatis in cordibus vestris. 9. Quid est facilius dicere paralytico Dimittuntur tibi peccata, an dicere surge, tolle grabatum tuum, & ambula. 10. Ut autem sciatis, quia filius hominis habet potestatem in terra dimittendi peccata (ait Paralytico) 11. Tibi dico, surge, tolle grabatum tuum, & vade in domum tuam. 12. Et statim surrexit ille: & sublato grabato abiit coram omnibus, ita ut mirarentur omnes, & honorificarent Deum dicentes. Quia nunquam sic vidimus. 13. Et egressus est rursus ad mare; omnisque turba veniebat ad eum, & docebat eos. 14. Et cum prateriret vidit Levi Alphæi sedentem ad telonium; & ait illi sequere me. Et surgens secutus est eum. 15. Et factum est; cum accumberet in domo illius multi publicani, & peccatores simul discumbebant cum Jesu, & discipulis ejus; erant enim multi; qui & sequebantur eum. 16. Et Scribæ, & Pharisæi videntes, quia manducaret cum publicanis, & peccatoribus, dicebant discipulis ejus. Quare cum publicis & peccatoribus manducat, & bibit Magister vester? 17. Hoc audito Jesus ait illis, non necesse habent sani, medico; sed qui malè habent, non enim veni vocare justos, sed peccatores. 18. Et erant discipuli Joannis, & Pharisæorum jejunantes; & veniunt, & dicunt illi; Quare discipuli Joannis, & Pharisæorum jejunant, tui autem discipuli non jejunant. 19. Et ait illis Jesus, nunquid possunt filii nuptiarum quandiu sponsus cum illis est, jejunare? Quanto tempore habent secum sponsum; non possunt jejunare. 20. Venient autem dies, cum auferetur ab eis sponsum, & tunc jejunabunt in illis diebus. 21. Nemo assumentum panni rudis aluit vestimento veteri, alioquin aufert supplementum novum à veteri, & major scissura fit. 22. Et nemo mittit vinum novum in utres veteres; alioquin dirumpet vinum utres, & vinum effunderetur, & utres peribunt; sed vinum novum in utres novos mitti debet. 23. Et factum est iterum cum Sabbathis ambularet per sata, & discipuli ejus cœperunt progredi & vellere spicas. 24. Pharisæi autem dicebant ei, ecce quid faciunt discipuli tui Sabbathis, quod non licet. 25. Et ait illis; Nunquam legistis quid fecerit David, quando necessitatem habuit; & esurivit ipse, & qui cum eo erant; 26. Quomodo introivit in domum Dei sub Abiathar Principe Sacerdotum, & panes propositionis manducavit, quos non licebat manducare nisi Sacerdotibus, & dedit eis, qui cum eo erant. 27. Et dicebat eis. Sabbathum propter hominem factum est, & non homo propter Sabbathum. 28. Itaque Dominus est filius hominis, etiam Sabbathi.

ARGUMENTUM Secundæ Vers. 14. E Cam Remissionibus.

Primò Vers. 3. Ob-latus Paralyticus à quatuor ferentibus, sanatur, Explicavi tom. 2. cap. 26.

& supra Matthæi. 9. q. i. & 2.

14. E telonio vocat Matthæum ad sui sequelam, murmurantibus Scribis respondet; Non veni vocare justos, sed peccatores; Explicavi tom. 2. capite 27.

pite 27. supra Matth. 9. 9.3. & 4.

Tertio Vers. 18. Excitatur quæstio à discipulis Joannis, ac Pharisæis de jejunie. Explicavi tomo 2. cap. 28. & supra Matthæi 9. q. 5.

Quarto Vers. 23. Murmurantibus Phari-

sæis dat rationem cur discipuli ejus Sabbatho colligunt spicas ad famem levandam; Quod explicavi tom. 3. c. 3. & etiam supra Matthæi 12. q. 1.

Quæ omnia explicavi citatis locis appo- sito Textu D. Marci.

CAPUT III.

1. Introivit iterum in Synagogam, & erat ibi homo habens manum aridam. 2. Et observabant eum si Sabbathis curaret, ut accusarent illum. 3. Et ait homini habenti manum aridam: Surge in medium. 4. Et dicit eis, licet Sabbathis benefacere, an malè animam salvam facere, aut perdere? at illi tacebant. 5. Et circumspiciens eos cum ira contristatus super cæcitate cordis eorum, dicit homini: Extende manum tuam: & extendit: & restituta est manus illi. 6. Exeuntes autem Pharisæi, statim cum Hierodianis consilium faciebant adversus eum quomodo eum perderent. 7. Jesus autem cum discipulis suis secessit ad mare: 8. Et multa turba à Galilæa secuta est eum, & ab Jerosolymis, & ab Idumæa, & trans Jordanem, & qui circa Tyrum, & Sydonem, multitudo magna, audientes, quæ faciebat, venerunt ad eum. 9. Et dixit discipulis suis ut navicula sibi deserviret propter turbam, ne comprimerent eum. 10. Multos enim sanabat, ita ut irruerent in eum: ut illum tangere quotquot habebant plagas. 11. Et spiritus immundi, cum illum videbant, procidebant ei: & clamabant dicentes: 12. Tu es filius Dei. Et vehementer comminabatur eis, ne manifestarent illum. 13. Et ascendens in montem vocavit ad se quos voluit ipse, & venerunt ad eum. 14. Et fecit ut essent duodecim cum illo: & ut mitteret eos prædicare. 15. Et dedit illis potestatem curandi infirmitates, & ejiciendi dæmonia. 16. Et imposuit Simoni nomen Petrus. 17. Et Jacobum Zebedæi, & Joannem fratrem Jacobi: & imposuit eis nomina Boanerges, quod est, filii tonitru. 18. Et Andream & Philippum, & Bartholomæum & Matthæum & Thomam & Jacobum Alphæi, & Thaddæum, & Simonem Chananaum. 19. Et Judam Iscariotem, qui & tradidit illum. 20. Et veniunt ad domum, & convenit iterum turba, ita ut non possent neque panem manducare. 21. Et cum audissent sui, exierunt tenere eum. Dicebant enim: Quoniam in futurorem verus est. 22. Et Scribæ qui ab Jerosolymis descenderant, dicebant. Quoniam Beelzebub habet: & quia in Principe dæmoniorum ejicit dæmonia. 23. Et convocatis eis, in parabolis dicebat illis, quomodo potest Satanas Satanam ejicere? 24. Et si regnum in se dividatur, non potest regnum illud stare. 25. Et si domus super semetipsam dispertiat, non potest domus illa stare. 26. Et si Satanas confurrexerit in semetipsum, dispertitus est, & non poterit stare, sed finem habet. 27. Nemo potest vala fortis ingressus in domum diripere, nisi prius fortem alligerit & tunc domus ejus diripiet. 28. Amen dico vobis quoniam omnia dimittentur filiis hominum peccata, & blasphemie quibus blasphemaverint. 29. Qui autem blasphemaverit in Spiritum Sanctum, non habebit remissionem in æternum, sed reus erit æterni delicti. 30. Quoniam dicebant, spiritum immundum habet. 31. Et veniunt mater ejus, & fratres: & foris stantes miserunt ad eum vocantes eum. 32. Et sedebat circa eum turba: & dicunt ei: Ecce mater, & fratres tui foris quærunt te. 33. Et respondens eis ait: Quæ est mater mea, & fratres mei? 34. Et circumspiciens eos, qui in circuitu ejus sedebant, ait: ecce mater mea, & fratres mei. 35. Qui enim fecerit voluntatem Dei, hic frater meus, & soror mea, & est mater.

ARGU

ARGUMENTUM Cum Remissionibus.

Primo Vers. 1. Manum aridam Christus sanat in Sabbatho; inde transiens cum suis discipulis multos dæmoniacos sanat. Explicavi tom. 3. cap. 4. & hic aliqua.

Secundo Vers. 13. Ascendit in montem duodecim Apostolos eligit cum potestate sanandi infirmos, dæmonesque ejiciendi, quod explicavi tom. 3. cap. 5. de quo forte aliqua ad cap. 6. Lucæ.

Tertio Vers. 22. Scribas calumniantes, quod in Beelzebub Dæmones expelleret, confutat Dominus: esse magnam blasphemiam in Spiritum sanctum, quæ non remittitur; De quo dixi la. tom. 3. c. 22. & forte dicam ad capit. 11. Lucæ, de Gravitate blasphemie hic q. 4. & 5.

Quarto Vers. 31. Docei matrem, & fratres suos esse eos, qui faciunt voluntatem Dei Patris sui. Explicavi tom. 3. c. 25. & supra Matth. 12. quæst. 6.

Quæ omnia explicavi citatis locis appo- sito Marci Textu.

Sanatur manus arida.

QUESTIO I.

Quare Christus D. intendens sanare hominis manum aridam, eum præcipit constitui in medium?

Text. Difficultas quæstionis. A. It noster Evangelista in præsentî num. 1. Erat ibi homo habens manum aridam & observabant eum, an Sabbathis curaret, ut accusarent illum, & ait homini habenti manum aridam, surge in medium. Difficultas præsens, est cur Christus D. ad sanandum hunc hominem eum præcipit transire in medium, cur non sanat eum in angulo suo? quid habet medium cum sanitate istius hominis?

Respondet: aderant in præsentî homines, qui negabant curandum esse hominem die Sabbathi: & observabant eum, an Sabbathis curaret, ut accusarent eum: Ne tam n. sine medio

homo à Christo abiret tristis vocatus in theatrum subjicitur omnium oculis, ut videatur, quidquid miser patitur. Surge in medium. Christi vox est D. Chrylog. ferm. 31. ait: Ut quos non tanta sanatis opera inclinasti, vel tanta debilitatis commiseratio constingat, & mitiget, D. Chrylostom. apud Catenam; ait: Statim quidem illum in medio, ut reverentur aspectu, ac viso eo compatiatur, & malitiam deponam: Sciebat bonus Magister Christus, etiam obduratos, & malos homines moveri aspectu aliena miseria; inde hominem hominum exponit oculis, ne illius remedium impedire audeant.

Cum universa terra premeretur grandi diluvio Noè cum tota sua familiâ ingressus esset in arcam: Inclusi eum Dominus de foris: Gen. 7. n. 16. Navim sic obstruxit Dominus, ut quid ageretur Noè non videret: Nonne melius erat, ut tantum diluvium cum tanta hominum strage ipse videret. Ut inde maxime excitaretur ad gratificandum Deo beneficium incolumitatis suæ, universæque suæ familiæ, ad quid ergo Dominus tanta providentiâ tantaque cautela, omnem videndi aditum concludit: ne Justus videns a foris interitum summo dolore, ac tristitiâ afficeretur: & vitam cum tantâ aliorum pressurâ, non vitam tantis doloribus cruciatam, sed mortem reputaret. D. Chrylost. homil. 25. in Genes. Clausi eum de foris, ne possent intrare, viam comm. nem hominum interitum, unde majori dolore afficeretur: Fecit oculos fortuna misera humani generis, & lacrimas excutit, & maxime à pio, & probro viro.

De extremâ die judicii loquens Propheta Joel. 2. n. 10. ait: Sol, & Luna obtebentur, & Stella retraxerunt splendorem suum: Vox est etiam Christi D. loquentis de signis antecedentibus diem judicii: Sol obscurabitur, & Luna non dabit lumen suum; Matthæi 24. n. 29. Cur in tantâ hominum confusione, ac conturbatione arelescentibus hominibus pia timore, Sol & Luna retrahunt lumen suum, & omnia sub tenebrarum obscuritate manent, magna illa lumina à suâ primâ creatione, valde benigna, ac benevola in homines fuerunt: ergo adveniente extremo tempore cum tantâ hominum oppressione, ac angustia, tanquam hæc videre non valentes sub tenebris se occultant, & abscondunt, hæc magnarum planetarum obscuritas, non obscurata est. Hieronim. ad citatum joëlis locum, qui ait: Cujus scilicet mundi merorem, & tormenta pereuntium, nec Sol quidem, nec Luna, astraque cætera intueri poterant, sed retrahunt fulgorem suum, & severitatem judicii non audent aspiciere.

In personâ Christi D. ait Regius Vates Ps. 11. n. 1. Deus, Deus meus respice in me. Ad quid tendit hæc Christi oratio? num forsan Æternus Pater avertibat oculos suos à dilectissimo filio, quem præsentissimum habet, & cum quo semper est? Certissimum est, quod semper eum habet ante oculos; tamen, ut ait Paulus Roman. 8. n. 32. Qui proprio filio non pepercit, sed omnibus nobis tradidit: Cum Æternus Pater videret crucem, & tam crudellem mortem exerceat in filium suum, pio quodam affectu; secundum nostrum modum dicendi, & quoad speciem, videtur avertisse oculos à tam duro, ac inhumano spectaculo. Euthymius. Solent enim,

Aliena calamitas etiam homines obduratos mitigat.

D. Chryl.

D. Chrylost.

37

Gen. 7.

Pius animas dolere in sua avertit.

D. Chrylost.

Joel. 2.

Matth. 24.

Obscurantur astra cum vident homines miserere afflictis.

D. Hieron.

5.

Psalm. 25.

Rom. 8.

Nimia est delicta avertit oculos.

97